

HOSPODYNĚ

autor: Kateřina Lužná

Povídám, doktore, že se s váma nebudu handrkovat. Tady dneska poklidím a šmytec. Práci? Práci máte furt, s takovou bych mohla gruntovat leda na svatýho Dyndy. V jednom kuse jste tu zalezlej jak ponrava, už vám chybí jenom vokusovat kořínky. Co? Heleďte se, vaše vyšší posláni mně je víte kde. A nevtvírejte si na mě papulu, nebo vás přes ni vezmu hadrem! Koukněte, po dobrým nebo po zlým. Buď se hned seberete a na chvíli odsud vypadnete, nebo všecky ty lejstra smetu na jednu hromadu a mrsknou s nima do krbu. Tak co, pudete nebo budeme mít táborák? No vidíte.

Jo jó, takhle se na dědka musí. On není špatnej chlap, a chytřej, to zas jó! Ale někdy je s ním řeč jak s kozou. Zavrtá se do těch svejch učenejch šplechtů a člověk aby ho od nich honil klackem. Tohle je francouzsky nebo jak. Já tomu kulový rozumím, ale asi to bude něco velikýho. Né, ještě to nemám, zůstaňte si venku! Von jak řeší nějakej problém, je dycky nervózní jak prvnička. A teď je s ním už kór k nevydržení, protože dopisuje zas nějaký veledílo a nemůže dodělat konec. Prej mu „nechce zapadnout do celkového konceptu“ nebo co. Tak asi kvůli tomu hází papíry po celý cimře, prasák jeden. Aspoň kdyby von si ty svoje kraviny smolil na počítači jako všichni normální lidi, ale to né. To už prej nemá kouzlo. Kouzlo, kouzlo... Já se jednou naseru a vykouzlím z něj kulovej blesk, poletí voknem s celým konceptem.

No jó, no jó, už je to hotový, to je spěchu. Prošel jste se aspoň trochu? Jste furt zelenej jak sedma, voči jak krtek... Jo? No vidíte, jak se provětráte, hned se vám jinak myslí. Budem je myslím podnikat častěj, tyhle procházky, že jo? Aspoň s váma zas bude k vydržení, to už byl děs, tohle... No jó, já už mlčím. Mlčím a jdu. Chcete kafe? Dobrý, za chvíli ho tu máte. Tak pište, pište.